

ninger, der er foreskrevet i Artiklens sidste Stykke, vil utvivlsomt finde Sted gennem den i *Art. 9* omhandlede Kommission. Forslaget om, at denne Kommission skulde have en almindelig Bemyndigelse til at kontrollere og føre Tilsyn for at sikre Overholdelsen af *Art. 8*, blev forkastet af forskellige Grunde. For det første vilde en saadan Myndighed ikke blive taalt af mange nationale Stater nu for Tiden, men vilde foranledige Gnidninger og Uvilje mod Forbundets Ide; heller ikke er den i Virkeligheden i god Overensstemmelse med Forudsætningen om gensidig Tillid, paa hvilken Forbundet bygger, naar man tager i Betragtning, at Medlemmerne gaar ind paa at give hinanden fuldstændige og oprigtige Oplysninger; endelig vilde den heller ikke være af praktisk Nytte. Krigsforberedelser efter en større Maalestok kan ikke holdes skjult, medens paa den anden Side intet Tilsyn kan gøre sig Haab om at opdage saadanne virkelig betydningsfulde Hemmeligheder som nye Gasarter og Sprængstoffer eller andre specielle Opfindelser. Erfaringen fra vore egne Fabriklove viser, hvilken Hær af Tjenestemænd der er nødvendig for at gøre Tilsynet effektivt, og hvor meget der trods alt undgaar Opmærksomheden. I hvert Fald vilde Forbundet sikkert ikke modtage bedre Oplysninger om saadanne Enkeltheder fra en Kommission end de, der af de forskellige Stater tilvebringes gennem deres almindelige Efterretningsvæsen.

Heller ikke kan Kommissionen paatage sig Opgaven som en international Generalstab. En Generalstabs Virksomhed gaar ud paa Forberedelse til Krig, og denne sidste kræver, at man har en bestemt Fjende for Øje. Det vilde aabenbart være umuligt for britiske Officerer at deltage i Aftaler angaaende — omend nok saa hypotetiske — Planer mod deres eget Land, saaledes at det kunde tænkes at have nogen virkelig Betydning; men alle Medlemmer af en Stab maa samarbejde med fuldkommen Tillid. Det er endvidere klart, at ingen Stat vilde meddele Undersaatter af sine eventuelle Fjender Oplysninger om sine egne strategiske Planer, hvilket vilde være nødvendigt for at kunne aftale en fælles Forsvarsordning. Det højeste, som Kommissionen kan gøre i den Retning, er at indsamle ikke-fortrolige Oplysninger af militær Værdi og muligvis at udarbejde visse Transitspørgsmaal af særlig Art.

I *Art. 10* viser Ordet »udefra«, at Forbundet ikke kan benyttes som en *Hellig*

Alliance for at undertrykke nationale eller andre Bevægelser indenfor den enkelte Medlemsstats Grænser, men alene til at forhindre Landvinding med Magt udefra.

Det er af Vigtighed at læse denne Artikel i Forbindelse med *Artiklerne 11 og 19*, der klart viser, at Pagten ikke tilsigter at fastslaa den nye territoriale Ordning som hellig og uforanderlig for alle Tider, men tværtimod at foreskrive en Fremgangsmaade til den fremtidige Ordning af mellemfolkelige Spørgsmaal i Overensstemmelse med Fremtidens Krav. Manglen af saadanne Fremgangsmaader og som Følge deraf den forsatte Gyldighed af Traktater længe efter, at de var forældede, har givet Anledning til mange af Fortidens Stridigheder; man kan derfor sige, at disse Artikler vil indlede en ny mellemfolkelig Tilstand, som saavidt muligt vil bortskaffe en af de vigtigste Aarsager til Krig.

Art. 12—16 indeholder den nærmere Fremgangsmaade til fredelig Bilæggelse af Stridigheder og de fornødne Forpligtelser og Tvangsmidler, idet Udgangspunktet er den grundlæggende Aftale, at en Stat, som griber til Vaagen uden at forelægge sin Tvistighed for Voldgiftsdomstolen eller Raadet eller uden at afvente, indtil 3 Maaneder er gaaet, efter førstnævntes Kendelse eller sidstnævntes Henstilling, eller som griber til Vaaben med Tilsidesættelse af saadan Kendelse eller Henstilling (i sidstnævnte Fald, dersom den er godkendt af alle Medlemmer af Raadet, som ikke er Parter i Stridigheden), derved begaar en Krigshandling mod alle andre Forbundsmedlemmer, som øjeblikkeligt vil afbryde al Forbindelse med den, og, hvis det er nødvendigt, gribe til væbnet Magt.

Resultatet er, at Krig mellem enkelte Stater alene kan anses for mulig i Tilfælde, hvor Raadet ikke kan blive enig om en enstemmig Beretning, eller (naar Striden er blevet henvist til Forsamlingen) der savnes den fornødne Overenskomst mellem alle Raadets Medlemmer og et Flertal af de andre Stater. I det Tilfælde, at en Stat ikke udfører Bestemmelserne i en Voldgiftskendelse, uden dog ligefrem at gribe til Vaaben, overlades det til Raadet at tage under Overvejelse, hvilken Skridt der skal tages, for at Kendelsen kan bringes til Udførelse; nogen saadan Forskrift er derimod ikke givet for det Tilfælde, at en enstemmig Henstilling af Raadet ikke efterkommes, men man maa gaa ud fra, at sidstnævnte i saa Tilfælde